

Esslingen - Élmények - Életre szóló élmények

Még az előző tanévben hirdették meg iskolánkban a németországi csereprogramot, mely egy esslingeni középiskola és a mi iskolánk között már több mint 25 éve áll fenn. A program és a lehetőség nagyon megtetszett, így barátnőimmal együtt arra gondoltunk, jó lenne közelebbről megismerni Németország kultúráját és természetesen egy kicsit a nyelvet is gyakorolni, így hát jelentkeztünk is rá.

Október 12-én korán reggel izgalommal telve szálltunk fel csomagjainkkal a vonatra, tudtuk hosszú út áll előttünk. A nap folyamán háromszor kellett átszállnunk, Budapesten, Münchenben és legvégül Stuttgartban, így este 9 óra után érkeztünk meg Esslingenbe. Bár az utazás hosszú volt, a „fogadtatás” a pályaudvaron kárpótolt minket mindenért: a német diákok és szülei magyar zászlókkal vártak minket, melyeken a neveink álltak. Az első zavart angol és német szavak után a cserediákkal és családjával el is indultunk 'haza'.

Az első napon az iskolájukban - iskolánkban a szervező tanárok és az igazgatónő üdvözölt minket; kaptunk esslingeni almalevet - Apfelsaftot és péksüteményt, majd egy magyar idegenvezetővel tettünk egy sétát a hangulatos belvárosban, hogy megismerjük a nevezetességeket.

A városházán is fogadtak minket, ahol egy kicsit megpihenhettünk, majd felmáztunk a várba egy igazán nagyon hosszú lépcsősoron. A délután szabad volt. Páran jégkorcsolyázni mentek, mi pedig megnéztük Stuttgartot, ahol vásárolgathattunk.

Pénteken egy hosszú túrára indultunk jó pár kilométerre Esslingentől, a Dunához, ahol még egészen kicsi a folyó. Összességében több mint 10 km-t kellett gyalogolnunk, mely hosszú és helyenként megerőltető volt, de nagyon szép helyeken jártunk, így mindenképpen megérte.

Szombaton Ulm városába mentünk, ahol megtekintettük a Münstert, kívül-belül-fenn-lenn. Fenn; összesen 768 lépcsőfokot kellett leküzdenünk. Ez igazán fárasztó volt, de a kilátás gyönyörű volt a magasból. Rengeteg fotót készítettünk. Miután leértünk felfedeztük a várost, és a cserepartneremmel elmentünk palacsintázni.

Vásároltunk ajándékokat otthonra, és csokoládéból is bevásároltunk. Később, este, a családdal töltöttem az időm. Magyar és német zenét hallgattunk a szüleivel közösen. A vasárnap családi nap volt. Mi Bad Wildbad-ba mentünk, ahol a fák lombkoronaszintjén járkhaltunk, majd a végén egy óriás csúszdán tudtunk lecsúszni. Este, mikor hazaértünk, elmentünk egy olasz étterembe vacsorázni.

Hétfőn ismét bementünk az iskolánkba, mert a délelőtt folyamán közösen a német „testvéreinkkel” prezentációt kellett készítenünk családi vagy kulturális élményeinkről,

tapasztalatainkról. Mi a csütörtöki és pénteki napról készítettünk fotósorozatot. Ebéd után hazamehettünk, én és a „családom” filmezéssel töltötte a délutánt.

Este visszamentünk az iskolába, ahol a szülők előtt előadtuk a prezentációinkat. Izgultunk, hiszen senki sem használhatta az anyanyelvét, de végül minden jól alakult és kellemes meglepetésként tipikus sváb ételekkel - Maultasche - Spätzle - kínáltak minket.

Kedden, az utolsó napon, Speyerbe utaztunk, ahol egy hatalmas templomot csodáltunk meg, majd szabadidőt kaptunk. Én egy pár német diákkal fedeztem fel a várost, majd visszaindultunk Esslingenbe.

Szerdán ismét eljött a hosszú utazás napja. Elbúcsúzkodtunk az új „családunktól” és nekivágtunk a 12 órás vonatútnak, gondolatban pedig már a tavaszi viszontlátást terveztük.

Chamik Dorottya 9e